

Bolujete od samog sebe

Edward Bach

Prvo izdanje: 1931.

Ovo izdanje © The Bach Centre, 2015.

Naslov izvornika: Edward Bach, *Ye Suffer from Yourselves*

Umnožavanje i distribucija ove publikacije dozvoljeni su samo u nekomercijalne svrhe, pod uvjetom da ništa nije prepravljano. Sva ostala prava pridržana.

1.0

Prijevod organizirala: Marina Devald, BFRP, Centar Essentia

Lektorirala: Viktorija Tomšić, prof.

The Dr Edward Bach Centre
Mount Vernon
Bakers Lane
Brightwell-cum-Sotwell
Oxon OX10 0PZ
United Kingdom

Napomena urednika

Ovaj tekst tiskan je u Dorling & Co (Epsom) Ltd, u Epsomu, Surrey, kao brošura od 16 stranica. Sadrži govor koji je dr. Edward Bach održao ispred homeopatske zajednice u Southportu, Lancashire, u veljači 1931. godine. Bachov govor podudara se s prvim izdanjem njegove knjige o filozofiji liječenja i zdravlja, *Izliječi sebe*.

Stefan Ball
Bachov Centar, 2015.

Bolujete od samog sebe

Edward Bach

Obraćajući se danas ovdje vama, nalazim se pred zahtjevnim zadatkom.

Vi ste dio liječničkog društva i ja danas dolazim ovdje kao medicinski obrazovan čovjek, no, medicina o kojoj ćemo danas govoriti toliko je odmaknuta od ortodoksnih stavova današnjice da će malo toga podsjećati na ordinacije, staračke domove ili bolničke odjele kakve danas poznajemo.

Možda bih se i bojao govoriti pred vama da vi, kao sljedbenici Hahnemanna, niste već sada u velikoj prednosti pred onima koji propovijedaju Galenova učenja i ortodoksnu medicinu posljednjih dvije tisuće godina.

No, učenja vašeg velikog Učitelja i njegovih sljedbenika stavljaju veliki naglasak na samu prirodu bolesti te otvaraju nove putove koji vode pravilnom liječenju, što mene čini postojanim u mom uvjerenju da ste spremni krenuti sa mnom još korak dalje tim putem i vidjeti blaženstvo savršenog zdravlja te pravu prirodu bolesti i izlječenja.

Hahnemann nam je donio nadahnuće te dao svjetlost čovječanstvu u tami materijalizma gdje čovjek bolest shvaća kao čisto materijalistički problem koji treba liječiti samo materijalnim sredstvima.

On je, kao i Paracelsus, znao da, ako su naši duhovni i mentalni aspekti u harmoniji, bolest ne postoji; te je krenuo

tražiti lijekove koji će liječiti naš um i tako nam donijeti mir i zdravlje.

Hahnemann je napravio velike pomake i daleko nas doveo, no on je imao na raspolaganju samo svoj životni vijek za rad te je sada na nama da nastavimo njegova istraživanja tamo gdje je on stao: da nadogradimo njegova saznanja o pravilnom liječenju. On je postavio čvrste temelje na kojima mi moramo nastaviti graditi.

Homeopatija je već odbacila mnoge nepotrebne i nebitne aspekte ortodoksne medicine, no mora krenuti još dalje. Znam da vi želite gledati naprijed, u budućnost, i da sva znanja iz prošlosti i sadašnjosti nisu dovoljna onome tko je u potrazi za istinom.

Paracelsus i Hahnemann učili su nas da ne posvećujemo previše pažnje detaljima bolesti, već da liječimo osobnost, nutritivnu, shvaćajući da, ako su naša duhovna i mentalna strana usklađeni, bolest će nestati. Oni su time postavili snažne temelje i osnove za učenje koje moramo nastaviti.

Hahnemann je išao korak dalje. Tražio je kako postići tu usklađenost te je spoznao da se kod lijekova i pripravaka koje poznajemo te kod elemenata i biljaka koje je on odabrao može promijeniti djelovanje potenciranjem. Znači, ista supstanca koja može uzrokovati trovanje i simptome bolesti, može – u minimalnoj dozi – izliječiti određene simptome, ako je pripremljena njegovom metodom.

Tako je postavio zakonitost „slično se sličnim liječi“, drugi temeljni princip života. Ostavio nam je čvrste temelje da nastavimo graditi gdje je on stao.

Ako nastavimo slijediti njegovu misao, dolazimo do velike spoznaje, a to je da i za samu bolest vrijedi načelo „slično se sličnim liječi“. Bolest je rezultat pogrešnog djelovanja, prirodna posljedica neusklađenosti našeg tijela i Duše. Ona potvrđuje načelo „slično se sličnim liječi“ zato što je sama bolest ta koja nas zaustavlja i sprečava da nastavimo pogrešno djelovati dajući nam lekciju, učeći nas da se vratimo na pravi put, te da uskladimo svoj život s naložima svoje Duše.

Bolest je rezultat pogrešnog razmišljanja i pogrešnog djelovanja i nestaje kad se djelovanja i misli vrata u normalu. Kada dobijemo lekciju boli, patnje i nevolje – i naučimo iz nje – tada nema potrebe da ona više postoji te ona automatski i nestaje.

To je ono što je i Hahnemann dijelom mislio rekavši „slično se sličnim liječi“.

KRENIMO I KORAK DALJE

Druga velika spoznaja koja nam se otvorila jest da se istinsko izlječenje može postići, no ne na način da loše suzbija loše, već da ispravno zamjenjuje pogrešno, dobro zamjenjuje zlo te svjetlost zamjenjuje tamu.

Tako dolazimo do saznanja da se više ne možemo boriti s bolesti koristeći bolest, ne možemo se suprotstaviti bolesti s proizvodima za bol, ne možemo više pokušavati iskorijeniti bolesti supstancama koje ih mogu uzrokovati, već suprotno, možemo to učiniti razvijanjem suprotne vrline koja će eliminirati negativno.

Farmakologija bi se u bliskoj budućnosti trebala fokusirati na one lijekove koji imaju moć činiti dobro, a eliminirati sve one čije je jedino svojstvo da se odupiru lošem.

Istina, mržnju može pobijediti veća mržnja, ali izliječiti je može jedino ljubav. Okrutnost može biti savladana većom okrutnošću, ali otkloniti je mogu samo empatija i samilost. Jedan strah može nestati i biti zaboravljen kada se pojavi veći strah, ali pravi lijek za sve strahove jest potpuna hrabrost.

Sada svi mi koji smo zagovornici ovog načina liječenja moramo usmjeriti svoju pažnju na sve ove prekrasne lijekove koji su nam Božanski dani u prirodi za naše izlječenje – među korisnim, prekrasnim biljkama i začinskim biljem u našoj okolini.

U suštini je pogrešno reći „slično se sličnim liječi“. Hahnemann je imao ispravnu koncepciju, no izrazio se nepotpuno. Slično može ojačati slično, slično može odagnati slično, no u pravom smislu ozdravljenja „slično ne može izliječiti slično“.

Ako slušate učenja Krišne, Bude ili Krista – njihova su učenja govorila da dobro nadvladava zlo. Krist nas je učio da se ne borimo sa zlom, već da volimo svoje neprijatelje, da blagoslovimo one koji nas proganjaju – u tome nema govora o tome da se slično liječi sličnim. Tako i u istinskom izlječenju, u duhovnom napredovanju, uvijek moramo težiti dobrom koje će otjerati zlo, ljubavi koja pobjeđuje mržnju te svjetlosti koja rastjeruje tamu. Znači, moramo izbjegavati sve otrove, štetne stvari te koristiti samo one stvari koje su korisne i lijepe.

Nesumnjivo je da je Hahnemann svojom metodom potenciranja nastojao loše učiniti dobrim, otrovno korisnim, ali jednostavnije je direktno koristiti lijepe i korisne lijekove.

Liječenje, koje je iznad svega materijalnog i materijalističkih zakonitosti, Božansko u svojoj srži, ne podliježe nikakvim običajima i uvriježenim standardima. Zato trebamo uložiti svoje ideale, misli i nadanja u ta sjajna i uzvišena područja kojima su nas podučavali veliki Učitelji.

Nemojte ni na trenutak pomisliti da želim ovime umanjiti važnost Hahnemannovih dostignuća, naprotiv, on nam je ukazao na te sjajne temeljne zakonitosti, osnove, ali imao je samo jedan život: i nesumnjivo bi, da je nastavio svoj rad, došao do sličnih saznanja. Mi samo nastavljamo njegovim putem i dolazimo do sljedeće faze.

Razmislimo sada zašto se medicina mora neizbježno mijenjati. Znanost je posljednjih dvije tisuće godina tretirala bolest kao materijalni čimbenik koji se eliminira materijalnim sredstvima – što je potpuno netočno.

Fizička je bolest koju mi poznajemo rezultat i posljedica te završna faza mnogo dubljeg problema. Bolest nastaje izvan fizičkog stanja, bliže mentalnome. Ona je u potpunosti rezultat sukoba između našeg duhovnog i tjelesnog bića. Dokle god je ovo dvoje u harmoniji, mi smo savršenog zdravlja, a kada nastupi nesuglasje, slijedi ono što mi zovemo bolest.

Bolest je isključivo mjera ispravljanja. Ona nije ni osvetoljubiva ni okrutna, već je ona sredstvo koje koristi naša vlastita Duša da nam ukaže na naše propuste, da nas spriječi da učinimo još veće pogreške, da nas odvraći od poduzimanja

štetnih radnji, te da nas vrati na put Istine i Svjetlosti s kojeg nikada nismo ni trebali skrenuti.

Bolest u suštini nastaje za naše dobro te je korisna, no trebamo je izbjegavati ispravnim razumijevanjem i željom da činimo dobro.

Pogreške koje činimo vraćaju se nama samima kroz nezadovoljstva, neugodu, patnju, ovisno o njihovoj prirodi. Svrha tih stanja je ukazati nam na štetne posljedice pogrešnih djela i misli, kao i na patnje koje to prouzrokuje drugima, pa kada se slično dogodi i nama, prepoznamo da je to u suprotnosti s Velikim i Božanskim Zakonom Ljubavi i Jedinstva.

Liječnik koji pristupa s razumijevanjem odmah će iz bolesti prepoznati prirodu konflikta.¹ Možda je najbolji način da vam to dočaram taj da vam dam primjere koje ćete ponijeti sa sobom, a koji pokazuju da neovisno o tome od koje bolesti patite, uzrok tome je nesklad između vas i Božanskog u vama – to vam ukazuje na to da činite neku pogrešku ili propust, koji vaše Više Ja nastoji ispraviti.

1 U ovom i sljedećem odlomku – kao i u odgovarajućim ulomcima knjige *Izliječi sebe* – Bach radi poveznicu specifičnih fizičkih simptoma sa specifičnim negativnim emocijama. U praksi su se ove poveznice pokazale nepouzdanima, međutim, njegov pogled se promijenio do trenutka kada je došao do svojih konačnih otkrića zapisanih u knjizi *Dvanaest iscjelitelja i ostale cvjetne esencije*: „Um, kao najosjetljiviji i najsenzibilniji dio tijela, ukazuje na početak i na tijek bolesti mnogo jasnije nego tijelo, pa je stoga stanje uma najbolji pokazatelj za cvjetnu esenciju ili esencije koje su potrebne (...) Ne obazirite se na bolest, već se usmjerite samo na poglede na život osobe koja boluje.” (Citat iz knjige Edwarda Bacha: *Dvanaest iscjelitelja i ostale cvjetne esencije*, op. prev.)

Bol je rezultat okrutnosti kojom nanosimo bol drugima i ona može biti psihička ili fizička. Budite sigurni, ako osjećate bol, preispitajte samog sebe i naići ćete na neku lošu misao ili djelo koje ste počinili: riješite se toga i bol će nestati. Ako patite od ukočenosti zgloba ili udova, budite sigurni da postoji i krutost u vašem načinu razmišljanja – neumoljivo se držite neke ideje, principa ili uvjerenja, a ne biste trebali. Ako patite od astme ili poteškoća s disanjem, vi na neki način gušite svoju drugu osobnost, ili zbog nedostatka hrabrosti da učinite ono što je ispravno sputavate samog sebe. Ako ste oslabjeli, znači da ste dopustili nekome da vam oduzme vašu životnu energiju ulazeći unutar vaše osobnosti. Čak i sam dio tijela koji bolest pogađa ukazuje na prirodu pogreške. Ruka ukazuje na propust ili pogrešno djelovanje, noga ukazuje na propust da pomognemo drugima, mozak – nedostatak kontrole, srce - nedovoljno ili pretjerano ili pogrešno djelovanje s ljubavnog aspekta, oko – propust da vidimo ispravno i shvatimo istinu koja je ispred nas. Na taj način možemo točno prepoznati uzrok i prirodu slabosti, lekcije koje pacijent treba naučiti i pogreške koje treba ispraviti.

Pogledajmo sada na trenutak bolnicu budućnosti.

To će biti utočište mira, nade i radosti. Bez žurbe, bez buke, sasvim lišeno svih zastrašujućih uređaja i sprava današnjice, bez neugodnih mirisa antiseptika i anestetika, te lišeno svega što podsjeća na bolest i patnju. Neće biti čestog mjerenja temperature i ometanja pacijentova mira; neće biti čestih pretraga stetoskopima i spravama kojima se pacijentima utiskuje u njihov um vrsta njihove bolesti. Neće biti stalnog mjerenja pulsa čime se sugerira da srce kuca ubrzano. Sve te

stvari onemogućavaju postojanje atmosfere mira i tišine, koja je toliko neophodna za pacijentov brz oporavak. Neće više biti potrebe za laboratorijima jer mikroskopska ispitivanja neće više biti važna kada u potpunosti spoznamo da liječimo osobu, a ne bolest.

Svrha svih institucija bit će stvoriti atmosferu mira, nade, sreće i povjerenja. Sve će se činiti u svrhu ohrabrenja pacijenta da zaboravi na svoju bolest: da stremlji zdravlju a u isto vrijeme da korigira nedostatke u svojoj prirodi te da shvati lekciju koju treba naučiti.

Sve će u bolnici budućnosti biti poticajno i lijepo, tako da će pacijent tamo tražiti utočište, a ne samo lijek protiv bolesti, razvijat će želju da živi svoj život u skladu s nalogima svoje Duše.

Bolnica će biti majka bolesnome, uzet će ga u svoje ruke, tješiti ga i njegovati, dati mu nadu, vjeru i hrabrost da nadvlada sve poteškoće.

Liječnik budućnosti shvatit će da nije on taj koji ima moć izlječenja. No, ako on posveti svoj život služanju svome bližnjemu, proučava ljudsku psihu i shvati barem djelomično njenu bit,² ako želi svim srcem otkloniti patnje i sav se predati

2 Ovdje se također Bachovi stavovi mijenjaju u razdoblju dok je istraživao liječenje cvijećem. Umjesto istraživanja i predanosti, preporuča posve jednostavan pristup: „Ovaj sustav ne zahtijeva nikakvu znanost i nikakvo posebno znanje, osim jednostavnih metoda koje su ovdje opisane, a oni koji će zaprimiti najveće koristi od ovog Božjeg dara budu oni koji zadrže ovu metodu jednostavnom kakva ona jest – oslobođenu od znanosti i teorija – jer je sve u Prirodi jednostavno.” (Citat iz knjige Edwarda Bacha: *Dvanaest iscjelitelja i ostale cvjetne esencije*, op. prev.)

izlječenju bolesnih, tada će mu biti dano znanje koje će ga voditi i moć izlječenja kojima će otklanjati njihovu bol. Čak će i tada njegova sposobnost da pomogne drugima biti proporcionalna intenzitetu njegove želje i spremnosti da služi. On će shvatiti da je zdravlje, kao i život, Božje i samo Božje. Shvatit će da su i on i sredstva kojima se služi samo instrumenti u službi Božanskoga Plana koji mu pomažu da patnika vrati na put Božanskih Zakonitosti.

On neće mariti za patologiju ili morbidnu anatomiju jer će njegovo učenje biti o zdravlju. Njega neće zanimati, primjerice, to da je nedostatak daha uzrokovan virusom tuberkuloze, streptokokom ili nekom drugom bakterijom, već će ga zanimati što pacijent čini krivo u dijelu svog ljubavnog života. Rendgen se više neće koristiti da ustanovimo artritis, već ćemo istražiti pacijentov um da bismo pronašli u njemu krutosti u razmišljanjima.

Prognoza bolesti neće više ovisiti o fizičkim znakovima i simptomima, već o sposobnosti pacijenta da ispravi svoje nedostatke i uskladi se sa svojim Duhovnim Životom.

Obrazovanje liječnika sastojat će se od dubokog proučavanja ljudske prirode, shvaćanja čistog i savršenog, shvaćanja Božanskog stanja uma, te stjecanja znanja o tome kako pomoći onima koji pate da usklade svoje djelovanje sa svojim Duhovnim Ja, kako bi vratili sklad i zdravlje samome sebi.

On će moći, iz života i prošlosti pacijenta, spoznati koji konflikt u njemu uzrokuje bolest ili nesklad između tijela i duše, i na taj način moći će mu dati neophodan savjet i tretman za olakšanje njegovih patnji.

Također će morati proučavati Prirodu i Prirodne Zakonitosti te biti upoznat s Njenim Ljekovitim Moćima kako bi ih mogao koristiti za dobrobit i napredak pacijenata.

U budućnosti će liječenje pacijentu donositi četiri blagodati.

Prvo: spokoj. Drugo: nadu. Treće: radost. I četvrto: vjeru.

I sva će pažnja i okruženje biti usmjereni tom krajnjem cilju. Pacijent će biti okružen takvom atmosferom zdravlja i svjetlosti koja će poticati oporavak. Istovremeno će se dijagnosticirati pacijentove pogreške, pacijentu će se ukazati na njih, te će mu biti pružena pomoć i ohrabrenje da ih savlada.

Pored toga, primjenjivat će se ove prekrasne cvjetne esencije, obogaćene Božanskim ljekovitim svojstvima, koja će postići da se otvore putovi za zaprimanje više svjetlosti u Dušu, kako bi pacijenta preplavile njihove moći iscjeljenja.

Zadatak je tih cvjetnih esencija podići našu razinu vibracije i otvoriti naše kanale za prihvaćanje našeg Duhovnog Ja, te preplaviti našu osobnost određenom vrlinom koja nam je potrebna te iskorijeniti iz nas onu manu koja nam uzrokuje štetu. Te esencije mogu, kao i prekrasna glazba ili bilo koja sjajna stvar koja nas inspirira, razotkriti našu pravu prirodu te nas dovesti u bliži kontakt s našom Dušom, a samim time, mogu nam donijeti mir i ublažiti naše patnje.

One liječe, ali ne tako da napadaju bolest, već tako da preplavljuju naša tijela prekrasnim vibracijama našeg Višeg Ja, u čijoj se prisutnosti bolest otapa kao snijeg na suncu.

U konačnici, ove cvjetne esencije mijenjaju pacijentov stav prema bolesti i zdravlju.

Potpuno će nestati pomisao da se do izlječenja može doći plaćanjem u zlatu ili srebru. Zdravlje je, kao i život, Božanskog podrijetla i može se sačuvati samo Božanskim sredstvima. Novac, luksuz i putovanja mogu nam naizgled kupiti poboljšanje u fizičkom smislu, no te stvari nam nikada neće podariti istinsko zdravlje.

Pacijent budućnosti će shvatiti da on i samo on može sebi odagnati patnju, iako može zatražiti savjet i pomoć iskusnije osobe koja će mu pomoći u njegovim naporima.

Zdravlje postoji onda kada je postignut potpun sklad između Duše, uma i tijela: i taj sklad, i jedino taj sklad, mora biti dostignut da bismo postigli potpuno izlječenje.

U budućnosti se nitko neće ponositi time da je bolestan, dapače suprotno, ljudi će se bolesti sramiti kao što bi se postidjeli zločina.

Sada želim pojasniti dvije stvari koje su vjerojatno pridonijele porastu bolesti u ovoj zemlji više od bilo čega drugog: to su dvije velike slabosti naše civilizacije – pohlepa i idolopoklonstvo.

Bolest nam je zato poslana kao prilika za popravak. Sami smo je izazvali: rezultat je našeg pogrešnog djelovanja i pogrešnog razmišljanja. Ako uspijemo ispraviti naše mane i živjeti u skladu s Božanskim Planom, bolest nas nikada neće napasti.

U ovoj našoj civilizaciji pohlepa je zasjenila sve. Pohlepa za zdravljem, titulom, pozicijom, svjetovnim počastima, ugodom, popularnošću; no, sada nećemo govoriti o ovima, jer u usporedbi s drugima, bezopasni.

Najgora od svih pohlepa je ona za posjedovanjem drugog ljudskog bića. Ona je postala toliko uvriježena među nama da na nju gledamo gotovo kao na normalnu i ispravnu: no to ne ublažava zlo koje činimo. Želja za posjedovanjem ili utjecanjem na drugo ljudsko biće i njegovu osobnost je prisvajanje moći našega Stvoritelja.

Koliko ljudi možete nabrojati među svojim prijateljima i poznanicima koji su slobodni? Koliko ih je koji nisu vezani ili na koje ne utječe ili kontrolira neko drugo ljudsko biće? Koliko ih može reći da, iz dana u dan, iz mjeseca u mjesec, iz godine u godinu, „Slušam samo naloge svoje duše, bez da na mene utječu drugi ljudi?“

A opet, svatko od nas je slobodna Duša koja odgovara jedino Bogu za svoja djela, pa čak i misli.

Možda je najveća životna lekcija naučiti biti slobodan. Slobodan od okolnosti, okoline, drugih ljudi, a najviše od samog sebe: jer sve dok mi nismo slobodni, ne možemo u potpunosti davati niti služiti drugim ljudima.

Zapamtite da – ako bolujemo ili patimo ili smo okruženi osobama ili prijateljima koji nas uznemiravaju ili moramo živjeti u okruženju ljudi koji nam naređuju i diktiraju, koji se miješaju u naše planove i sprečavaju naš napredak – sami smo se doveli u tu situaciju. To je zato što u nama još uvijek postoji tračak želje da i mi sami ograničimo nečiju tuđu slobodu ili

nemamo hrabrosti boriti se za svoju vlastitu osobnost, za naše pravo koje nam je dano rođenjem.

U trenutku kada mi sami damo potpunu slobodu svima oko nas, kada mi više nemamo potrebu vezivati i ograničavati druge, kada više od nikoga ništa ne očekujemo, kada je naša jedina misao davanje i samo davanje, a ne uzimanje, u tom trenutku ćemo doći do spoznaje da smo slobodni od svega na svijetu, naše vezanosti će se prekinuti, naši okovi će biti skinuti, i po prvi puta u životu spoznat ćemo predivnu radost potpune slobode. Bit ćemo oslobođeni pa ćemo spremno i radosno služiti samo svom Višem Ja.

Na Zapadu se posesivnost toliko snažno ukorijenila u ljudima da samo velika bolest može navesti ljude da shvate svoju grešku i isprave svoje ponašanje: i sukladno jačini i vrsti dominacije nad drugima patimo i mi sami sve dok ne shvatimo da smo si prisvojili moći koje ne pripadaju čovjeku.

Potpuna sloboda nam je dana rođenjem i mi je možemo zadržati sve dok i mi dajemo slobodu svakom živom biću koje uđe u naš život. Jer uistinu, mi žanjemo kako smo posijali i uistinu „kako činimo drugima, tako se vraća i nama“.

Ako se mi miješamo u život druge osobe, bila ona mlada ili stara, to će nam se istom mjerom vratiti. Ako ograničavamo njihovo djelovanje, može nam se desiti da ćemo se mi suočiti s ukočenošću tijela. Ako im pored toga izazovemo bol i patnju, moramo biti spremni iskusiti isto sve dok to ne ispravimo. Ne postoji bolest, koliko god ozbiljna ona bila, koja ne zahtijeva da sagledamo i promijenimo svoje djelovanje.

Za one od vas koji patite od tuđe ruke – ohrabrite se – jer to znači da ste došli do onog stadija u svojem napretku kada trebate naučiti da se izborite za svoju slobodu, a sama bol i patnja kroz koju prolazite uče vas kako ispraviti svoje nedostatke. Čim spoznate svoje pogreške i ispravite ih, vašim mukama je kraj.

Način da se pripremite za taj čin je uvježbavanje iznimne blagosti – nikada nemojte mislima, ni riječima, ni djelima povrijediti drugu osobu. Zapamtite da svi ljudi rade na vlastitom spasenju, idu kroz život kako bi naučili lekcije koje će ih dovesti do usavršavanja vlastite duše, te da to moraju činiti sami – moraju stjecati vlastita iskustva, moraju naučiti prepoznati zamke u ovom svijetu, i vlastitim snagama naći put koji vodi do vrha planine. Najviše što mi možemo učiniti, kada imamo nešto više znanja i iskustva od onih koji su mlađi od nas, jest nježno ih voditi. Ako budu slušali, dobro, a ako ne, strpljivo ćemo čekati da prođu kroz dodatna iskustva koja će im ukazati na njihove pogreške, pa će nam se tada možda ponovo obratiti.

Moramo težiti da budemo toliko blagi, toliko tihi i toliko strpljivo na usluzi, da budemo prisutni među našim bližnjima kao dašak vjetra ili zraka sunca – uvijek spremni pomoći kada nas zatraže, ali nikada silom nametati svoje stavove.

Sada vam želim reći nešto o još jednoj prepriči našem zdravlju, koja je vrlo, vrlo česta u današnje vrijeme, te je jedna od najvećih prepreka na koje liječnici nailaze u svojim nastojanjima da izliječe. Radi se o jednoj vrsti idolopoklonstva. Krist je rekao: „Ne možete služiti Bogu i bogatstvu“ no služenje bogatstvu je jedan od najvećih kamena spoticanja.

Bio je jednom jedan anđeo, prekrasan, sjajan anđeo koji se ukazao svetom Ivanu. Sveti Ivan ga je počeo obožavati i štovati. Anđeo mu je rekao: „Ne služi meni, ja sam sluga Božji i tvoj brat, štuj Boga!“ No, danas svejedno deseci tisuća ljudi ne štuju Boga, čak ni anđele, već druge ljude. Uvjeravam vas da je jedna od najvećih prepreka koje treba savladati bolesnikovo obožavanje drugog čovjeka.

Koliko često čujemo: „Moram pitati svog tatu, svoju sestru, svog supruga.“ Koja tragedija, misliti da se ljudska Duša, u svome Božanskome razvoju, mora zaustaviti i zatražiti dozvolu od druge osobe. Što on misli, kome duguje svoj postanak, svoje postojanje, svoj život – drugoj osobi ili svome Stvoritelju?

Mi moramo shvatiti da mi sami odgovaramo za svoja djela i svoje misli – Bogu i samo Bogu. Kada na nas utječe druga osoba, kada se pokoravamo tuđim željama ili razmatramo želje druge osobe – to je idolopoklonstvo. Kazne za to su ozbiljne – to nas veže lancima, stavlja u zatvor, ograničava naš život. Tako to i treba biti, to smo i zaslužili, ako slušamo naredbe drugog ljudskog bića kada znamo da trebamo slušati naredbe samo iz jednog izvora – od našeg Stvoritelja koji nam je podario naš život i razumijevanje.

Budite sigurni da je osoba koja iznad toga stavlja svoju suprugu, dijete, oca ili prijatelja idolopoklonik, koji služi idolima, a ne Bogu.

Sjetite se Kristovih riječi: „Tko je Moja majka i tko su Moja braća“ što znači da je svatko od nas, bez obzira na to koliko malen i beznačajan bio, ovdje u službi svomu bližnjemu, čovječanstvu i svijetu u cjelini. Nikada, ni u jednom trenutku,

nemojte djelovati prema naredbama i zapovijedima drugog ljudskog bića, ako su one protivne nalogima vaše Duše.

Budite kapetani svoje Duše, budite kovači svoje sudbine (što znači da ne dopustite da vas ometaju drugi ljudi ili okolnosti, već dopustite da vas u potpunosti vodi i usmjerava Božansko u vama), te živite u skladu s Božjim zakonima i odgovarajte jedino Bogu, Koji vam je podario život.

I još jedna misao na koju trebate obratiti pozornost. Sjetite se što je Isus rekao svojim učenicima, „Ne borite se sa Zlom.“ Bolest i pogrešno se ne trebaju savladavati u direktnoj borbi već zamjenjujući ih dobrim. Tamu uklanja svjetlost, a ne veća tama. Mržnju otklanja ljubav. Okrutnost se otklanja empatijom i suosjećanjem, a bolest se otklanja zdravljem.

Naš je zadatak da spoznamo svoje nedostatke i da se trudimo razviti suprotnu vrlinu pa će tada nedostatak nestati isto kao i snijeg kojeg otopi sunce. Ne borite se sa svojim brigama, ne borite se sa svojom bolešću, ne hvatajte se ukoštac sa svojim slabostima, već ih radije zaboravite i koncentrirajte se na razvijanje vrline koja vam je potrebna.

I na kraju, da rezimiramo, očita je moćna uloga homeopatije u borbi protiv bolesti u budućnosti.

Tako smo došli do spoznaje da za samu bolest vrijedi „slično se sličnim liječi“, da smo je sami izazvali, da je tu da nas ispravi i za naše više dobro, te da je možemo izbjeći ako naučimo potrebnu lekciju i ispravimo svoje nedostatke prije nego za to bude potrebna još teža lekcija patnje. Ovo je prirodni nastavak Hahnemannovih velikih učenja, nastavak načina razmišljanja koji je on otkrio. Mi sada idemo i korak

dalje prema potpunom razumijevanju bolesti i ozdravljenja, gradimo most između one faze gdje je on stao i onog dana kada će čovječanstvo konačno napredovati do stanja u kojem će spoznati svu slavu Božanskog Ozdravljenja.

Liječnik koji je to spoznao dobro će odabirati svoje lijekove u prirodi, među blagotvornim biljkama koje su Božanski obogaćene ljekovitim svojstvima i blagoslovljene, te će tako pomagati svojim pacijentima da otvore kanale za bolju komunikaciju između Duše i tijela i da na taj način razviju vrline koje su im potrebne da iskorijene svoje mane. Ovo donosi čovječanstvu nadu u potpuno zdravlje u kombinaciji s duhovnim i mentalnim napretkom.

Za pacijente je neophodno da su spremni suočiti se s istinom – da je bolest nastala isključivo zbog mana koje postoje u njemu, isto kao što je i plaća za grijeh – smrt. Oni će trebati željeti ispraviti svoje nedostatke, živjeti bolji i svrsishodniji život i shvatiti da ozdravljenje ovisi o njihovim vlastitim naporima, a da kod liječnika mogu ići po pomoć i smjernice vezano uz njihove nevolje.

Zdravlje se ne može kupiti zlatom, jednako kao što dijete ne može kupiti svoje obrazovanje: nema tog novca koji će naučiti učenika pisati – on to mora sam savladati uz potporu iskusnog učitelja. Isto je tako i sa zdravljem.

Sjeti se Božje zapovijedi: „Ljubi Boga i svoga bližnjega.“ Razvijmo svoju osobnost kako bismo bili potpuno slobodni služiti Božanskome u sebi i jedino tome Božanskome: i dajmo i svima drugima potpunu slobodu, i služimo im koliko je to u našoj moći, u skladu s nalogima naše Duše, uvijek imajući na

umu da kako mi postajemo slobodniji tako se povećava i naša sloboda i sposobnost da služimo svomu bližnjemu.

Moramo se suočiti s činjenicom da smo bolest izazvali isključivo mi sami i da je jedini lijek za to ispraviti svoje nedostatke. Istinsko izlječenje teži pomaganju pacijentu da postigne savršenu harmoniju između svoje Duše, uma i tijela. To jedino on sam može postići, iako je dobrodošla pomoć i savjet iskusnoga bližnjeg.

Prema Hahnemannovim postavkama, sva liječenja koja ne kreću iznutra su štetna, a tijelo koje je naizgled ozdravljeno materijalnim metodama, samo kroz činjenja drugih, bez rada na samome sebi, može dovesti do fizičkog poboljšanja, ali šteti našem Višem Ja jer nismo naučili lekciju niti iskorijenili naše nedostatke.

Strašna je pomisao o količini umjetnih i površnih lijekova dobivenih novcem i pogrešnim metodama u medicini: pogrešnim metodama jer rade na pukom suzbijanju simptoma, daju prividno olakšanje bez uklanjanja uzroka.

Ozdravljenje mora krenuti iz nas samih, priznavanjem i ispravljanjem vlastitih pogrešaka, postizanjem harmonije svoga bića s Božanskim Planom. I budući da nam je naš Tvorac u Svojoj milosti podario određene Božanske ljekovite biljke da nam pomognu pobijediti, potražimo ih i iskoristimo najbolje što možemo da dostignemo vrhunac u svojoj evoluciji sve do onog dana kada ćemo dostići točku savršenstva.

Hahnemann je spoznao istinu „slično se sličnim liječi“ što bi značilo da bolest liječi pogrešno djelovanje, no istinsko

ozdravljenje ide korak dalje od toga: ljubav i sva njena svojstva istjeruju sve ono loše.

Kod ispravnog liječenja ne smiju se koristiti nikakva sredstva koja pacijenta oslobađaju njegove vlastite odgovornosti, već samo ona sredstva koja će njemu pomoći prevladati svoje mane.

Određeni lijekovi koji se koriste u homeopatiji imaju moć potaknuti naša čula i time donijeti veći sklad između našeg tjelesnog i Duhovnog bića, tako utječući na izlječenje kroz veću harmoniju postignutu na ovaj način.

I konačno, naš bi zadatak bio pročistiti farmakologiju, dodati nove lijekove sve do onog trenutka kada će postojati samo oni koji su učinkoviti i blagotvorni.